

РЕШЕНИЕ

№ 60

гр. Ловеч, 03.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ЛОВЕЧ, I СЪСТАВ, в публично заседание на седми март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: МИЛЕНА ВЪЛЧЕВА

Членове: ПОЛЯ ДАНКОВА
ПЛАМЕН ПЕНОВ

при участието на секретаря МАРИНА ФИЛИПОВА
като разгледа докладваното от ПОЛЯ ДАНКОВА Въззивно гражданско дело
№ 20234300500002 по описа за 2023 година

за да се произнесе, съобрази :

Постъпила е въззивна жалба № 19347/12.08.2022 г. от Д. Г. Д. против съдебно решение № 960/27.06.2022 г. по гр.д. №686/2021 г. на РС-Плевен, което обжалва като незаконосъобразно, постановено в нарушение на материалния закон и моли да бъде отменено. Посочва ,че е упражнил установеното в чл. 45 от Конституцията на Република България право на всеки гражданин да подаде молба до компетентните органи..Обсъжда действията на адв. Н. и уговорките при нейното упълномощаване за защита на правата му по казуса с допълнителното възнаграждение и уволнение по трудовото му правоотношение. Заявява, че независимо, че молбата му е приета като неоснователна, това не води до автоматично противоправност на действието му да я депозира, нито съставлява злоупотреба с право. Конкретизира, че районния съд неправилно е посочил, че е била подадена жалба, а се е касало до молба за проверка. Твърди, че липсват доказателства за причинно следствена връзка между неговите действия и настъпило влошаване на здравословното състояние на въззиваемата. Акцентира на констатациите по амбулаторен лист от 06.10.2019 г., които са вписани един месец преди подаването на молбата му до АК-Плевен. Прави извод, че деликта не е повлиял на здравословното състояние на адв. Н. и изводите на съда са неверни.Възразява по размера на присъдената сума за обезщетение като неимуществени вреди, което смята за изключително завишено.Цитира гр.д. 7349/2019 г . на РС-Плевен и счита, че със завеждане на няколко дела въззиваемата извършва злоупотреба с право. Моли въззивната жалба да бъде уважена и да бъдат отхвърлени предявените имуществени искове.

Постъпил е писмен отговор №24763/21.10.2022 година от въззиваемата.

Подробно се аргументира становище, че предявеният иск е основателен и доказан и моли атакуваното съдебно решение да бъде потвърдено.

Въззивникът в съдебно заседание, редовно призован не изпраща представител.

Въззиваемата страна, редовно призована, пред въззивна инстанция се представлява от адвокат В. М. . Поддържа отговора и моли да бъде отхвърлена въззивната жалба, като неоснователна.

От представените писмени доказателства по гр.д. 686/2022г. на ПРС, от вложените във въззивна инстанция доказателства, от становището на страните, преценени поотделно и в тяхната взаимна обусловеност, настоящата инстанция приема за установени следните обстоятелства:

Постановено е съдебно решение №960/27.06.2022 г. по гр.д. 686/2021 г. на ПРС, с което е осъден, на основание чл. 45 от ЗЗД, Д. Г. Д. да заплати на Д. Н. К., сумата от 3000 лева за неимуществени вреди и 500лв за имуществени вреди, причинени от молба с характер на жалба № 320 от 06.11.2019 г. по описа на АК – Плевен С цитираният съдебен акт Д. е осъден да плати и сумата в размер на 800 лв. за деловодни разноси, както и по сметка на ПлРС - държавна такса в размер на 140 лв.

Настоящата инстанция счита, че атакуваното съдебно решение №960/27.06.2022 г. по гр.д. 686/2021 г. на ПРС е валидно и допустимо, но при анализ на вложените документи като инстанция по същество намира, че е неправилно и следва да бъде отменено, а предявените искове да бъдат отхвърлени. Съдът констатира, че липсва произнасяне относно законната лихва, но доколко се касае до хипотеза на чл. 247 от ГПК или 250 от ГПК е въпрос на преценка и компетентност на районния съд.

С искова молба №1211/28.01.2021 г. Д. Н. К. е предявила против Д. Г. Д. искове с правно основание чл. 45 от ЗЗД за заплащане на обезщетение за неимуществени и имуществени вреди в размер съответно на сумата 3000 лева и 500 лева. Изрично, в основание на исковете, е изложено, че деянието касае подаване на молба на 06.11.2019 г. против нея с №320 пред Адвокатска колегия –Плевен, с която е поискал ревизия на работата и по упълномощаване на 01.04.2019 г. и проц.представителство по гр.д. №194/2019 г. на РС-Никопол. Изтъква, че Д. Д. е посочил, че не си е свършила работата, всичко било съчинено по исковата молба на случаен принцип и не е приложена представени от него доказателства. Заявява, че е подала обяснения пред ОК-Плевен и поради обидните и уронващи доброто и име факти по молбата от 06.11.2019 г. е получила главоболие, световъртеж, и високо кръвно, наложило се да ползва продължителен отпуск – около два месеца и половина. Фактическите обстоятелства, които се твърдят по исковата молба съдът обсъжда предвид възражението по допустимост на исковете.

Съдът съобрази направеното възражение от въззивника за наличие на отрицателна проц.предпоставка – сила на присъдено нещо, но счита, че то е неоснователно. Предявена е искова молба от Д. Н. К. против Д. Г. Д. №31659/13.11.2019 г. с правно основание чл. 45 от ЗЗД и цена на двата обективно съединени иска за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди в размер на 2500 лева, а за имуществени вреди в размер на 500 лева, по която е образувано гр.д. 7349/2019 г. на ПРС. В исковата молба е посочено, че

на 07.06.2019 г. е депозирана от Д. жалба №143 пред АК-Плевен относно липса на адвокатска етика, загуба на доверие и жалба –допълнение №165/24.06.2019 г. до АК-Плевен. В последствие Д. К. е представила писмена молба №3758/11.02.2020 г. по делото, в която е уточнила, че Д. е подал нова молба-с характер на жалба с №320/06.11.2019 г. до АК-Плевен и подробно е описала изявленията в документа. Тя е заявила, че това е довело до главоболие, кръвно, психически стрес и тя неколkokратно е ползвала отпуск. С последваща писмена молба №12118/19.06.2020 г. К. е поискала да се допълни проекто-доклада, като периода на търпените вреди да включи и молба №320/06.11.2019 г. С писмена молба 15427/20.07.2020 г. К. отново е поискала да бъде изискано гр.д. №1227/2019 г. на НРС, тъй като държи да се съобрази и жалбата на Д. от 06.11.2019 г. В съдебно заседание на 22.07.2020 г. ПРС е обявил изготвения с определение №518/04.02.2020 г. проекто-доклад по чл. 146 от ГПК за окончателен, без да се извърши допълване относно периода в т.ч. и молбата от 06.11.2019 г. Определението от 04.02.2020 г. на ПРС не съдържа обстоятелства относно молбата –жалба от 06.11.2019 г. Районният съд - Плевен е произнесъл съдебно решение 0260352/22.10.20 Г., с което отхвърлил исквете по чл. 45 от ЗЗД за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди в размер на сумата 2500 лева, изразяващи се в главоболие, световъртеж, вдигане на кръвно, продължаващи дълъг период от 10.06.2019 г. до 11.09.2019 г., вследствие уронване на честта, достойнството и качествата и като юрист и адвокат и за имуществени вреди в размер на 500 лева-платен адв.хonorар за защита в дисциплинарното производство, представляващ частичен иск от 10000 лева, ведно със законна лихва върху главницата от датата на депозиране на исквата молба, до окончателно изплащане. В мотивите на съдебния акт е било посочено „установява се от молба № от 06.11.2019 г. отправена до АК-Плевен, че ответникът по делото е отправил искане да бъде извършена ревизия на работата на адв. Д. Н. ...“/к.ц./ На цялата стр.4 от съдебния акт от 22.10.2020 г. са обсъдени писмото от 07.11.2019 г. на АК-Плевен, обяснение от 12.11.2019 г. и протокол от 23.01.2019 г., но в диспозитив липсва включване на периода относим към молбата от 06.11.2019 г. Въззиваемата е подала въззивна жалба №266058/03.11.2020 г., включително и с искане за произнасяне относно молбата/жалба/ от 06.11.2019 г. С влязло в законна сила съдебно решение №153/08.11.2021 г. по гр.д. в.х. №254/21 г. на Габровски окръжен съд е прието, че представените доказателства относно молбата от 06.11.2019 са неотнoсими, тъй като периода не е включен в исквата претенция и не е предмет на предявения иск и съдебното решение от 22.10.2020 г. на ПРС е потвърдено. При това положение настоящата инстанция приема, че не е създадена сила на присъдено нещо, предвид произнасянето на двете инстанции и настоящето производство е допустимо.

Установява се в хода на производството, а фактите не се оспорват и от въззивника, че на 06.11.2019 г. Д. Д. е подал писмена молба №320/06.11.2019 г. против адвокат Д. Н. К. до Адвокатска колегия – Плевен. В цитираната молба е поискано от въззивника да бъде извършена „ревизия на работата на адв.Д. Н.“/к.ц./. Посочва, че той я е упълномощил с адв. пълномощно да го представлява по гр.д. №194/2019 г. на Никополски районен съд срещу възнаграждение в размер на сумата 1360 лева и делото касае неизплатени допълнителни трудови възнаграждения. Заявява, че се е доверил на адв. Н. да

защити неговите интереси, но в последствие адвокатите от адв. дружество „*****“ – София го уведомили, че първоначалният иск е заведен неправилно и е неправилно основанието по него, което се „разминава със закона“/к.ц./. Заявява, че въззиваемата „абсолютно неправилно е дефинирала сумата предмет на финансовата претенция като командировъчни“ /к.ц./, а не като допълнителни възнаграждения и посочила паричната сума „съчинена от нея на случаен принцип при доста по-висока от реалната стойност“/к.ц./. Твърди, че не са представени доказателства, които и били предадени от него-таходиск с дигитална информация за 2018 г. Посочено е, че бил уведомен от адв. дружество „*****“-София, „че не могат да изменят двата казуса, основание и парична претенция“/к.ц./, ако въобще бъде допуснато от съда и това би имало ефект на увреждане върху него. Сигнали до заключението, да оттегли иска преди първо заседание, за да не плати голям размер разноски на ответника и този факт да го превърне от качеството на ищец в качеството на длъжник на ответника. Искането на въззивника е, че моли да бъде направена „ревизия на адв. Н. по горепосоченото дело“/к.ц./, да му бъде предоставено писмено становище-резултати и се надява адвокатския съвет „като отговорен орган, контролиращ защитниците на гражданите да влезе в ролята на регулатор“/к.ц./ и да получи адекватен и компетентен отговор. С ръкописен текст е допълнено, че на адв. Н. са били предоставени два броя дискове, като тя не е приложила акт за 150 лева платен на нея хонорар за обжалване. Д. е посочил, че адв. Н. имала неадекватни действия на юрист, тъй като оправила към него покана да получи документи от нея на 21.07.2019 г. в почивен ден-неделя.

Съдът намира, че вложените като доказателство покана от 12.06.2019 г., извадки от съобщения на 22.04.2019 г., 21.05.2019 г., копия на медицинска документация до 06.11.2019 г., преписка по жалба №143/07.06.2019 г. не касаят процесния период и не следва да бъдат съобразявани в настоящето производство. По фактите, установени с тях е произнесено влязло в законна сила съдебно решение от 22.10.20120 г. на ПРС по гр.д. 7319/2019 г.

Адвокатската колегия – Плевен е изпратила писмо № 412 от 07.11.2019 г. до въззиваемата, с което е уведомена за подадената молба с вх. № 320 от 6.11.2019 г. и е даден седемдневен срок за отговор. С писмено обяснение №155 от 12.11.2019 г. до Председателя на АК- Плевен, въззиваемата е дала конкретни писмени обяснения, както и приложила доказателства. Изготвен е доклад от адв. Н.Я. по жалбата от 06.11.2019 г., в който са обсъдени всички процесуални действия на адв. К. и е дадено заключение, че исковата молба по гр.д. 1227/2019 г. на РС-Бяла Слатина отговаря на изискванията на закона, първоинстанционният съд е допуснал доказателствени средства и работата на въззиваемата е извършена, съгласно договора за правна помощ. Предложено е на АС на АК –Плевен да бъде прието решение, с което жалбата да бъде оставена без уважение. На 23.01.2020 г. на Адвокатски съвет на Плевенска адвокатска колегия, на основание чл. 137, ал.5 от Закона за адвокатурата, е прието решение за отказ да бъде образувано дисциплинарно производство по постъпилата молба №320/06.11.2019 г. на Д. Г. Д. за дисциплинарно нарушение от адв. Д. Н. К.. С писмо №33/06.02.2020 г., връчено на 10.02.2020 г. Д.К. е била уведомена за решение №13 по протокол №1/23.01.2020 г.

Свидетелските показания на Пл. Е. и Б.К. съдът обсъжда като

достовърни и обективни, тъй като отразяват личните им впечатления, но следва да бъдат възприети в контекста на изводите по неоснователност на иска.

Заклучението на съдебно- медицинската експертиза №11791/17.0.2022 г., следва да бъде съобразено относно здравословното състояние на въззиваемата за процесния период и доколкото е в съответствие с правните изводи по казуса.

Правната квалификация на кумулативно обективно съединените иски за присъждане на обезщетение от непозволено увреждане за неимуществени вреди в размер на 3000 лева и за имуществени вреди в размер на 500 лева е по чл. 45 от ЗЗД. Противоправното деяние –клеветнически твърдения и отправяне на обиди чрез подаване на молба №320/06.11.2019 г. не се доказва в хода на производството по безспорен начин. В молбата от 06.11.2019 г. на Д.Д. липсват обидни епитети спрямо въззиваемата. Стилът и изложението на Д. по молбата не съдържат клеветнически твърдения или обидни думи. Въззивникът е преразказал, макар и в не добре юридически издържан изказ като термини, разговорите с други адвокати и техните съвети. Поискано е съдействие по преценка на извършените процесуални действия от въззиваемата от Адвокатската колегия – Плевен, предвид дадения му съвет от другите адвокати за оттегляне на иска по гражданско дело №1227/2019 г. на РС-Б.Слатина. Съдът намира, че не се установява виновно лично поведение на Д. Д., което да осъществява противоправно деяние и от него да са възникнали болки и страдания за въззиваемата.

Обидата и клеветата са криминализирани като състави на престъпление в разпоредбите на действащия Наказателен кодекс -146,ал.1 от НК-„Който каже или извърши нещо унижително за честта или достойнството на друго лице в негово присъствие, се наказва за обида с глоба от хиляда до три хиляди лева. В този случай съдът може да наложи и наказание обществено порицание“ и Чл. 147 от НК-„Който разгласи позорно обстоятелство за друго лице или му припише престъпление, се наказва за клеветата с глоба от три хиляди до седем хиляди лева и с обществено порицание“. Ангажирането на наказателната отговорност не изключва и имуществената такава по гражданскоправен ред за автора на деянието. Правото на свободно изразяване е едно от изконните и основополагащи права на човека и основна гаранция за демократичните устои на обществото. То е покламирано в чл. 19 от Международната харта за правата на човека, като право на свобода на убеждение и на изразяването му, като това включва правото безпрепятствено да се придържа към своите убеждения, да търси, получава и разпространява информация чрез всички средства и без оглед на държавните граници . В такъв смисъл е определено и в чл. 10 от КЗПЧОС . Тази свобода на словото е установена и в чл. 39,ал.1 от Конституцията на Република България. Правото на свобода на изразяване на мнения и свобода на информация са установени и в чл. 11 от Хартата на основните права на Европейския съюз . То е свързано с правото да се търси и получава информация и да се дава достъп до информация на всеки

Д.Д. е сезирал на основание чл. 136 и чл. 137 от Закона за адвокатурата компетентния орган-ПАК относно действията на адв. К. по процесуално му представителство в гражданско производство. В разпоредбата на чл. 136,ал.1 от ЗА е установено, че право на сезиране на адвокатския съвет или ВАС имат

и физически лица. Следователно той има качеството на субект, визиран в правната норма. Законодателно е определена процедурата по чл. 137 от ЗА при постъпване на съобщение за дисциплинарно нарушение като се извърши преценка от съответния Адвокатски съвет и се приеме решение за отказ или за образуване на дисциплинарно производство.

Правото на свобода на изразяване на мнение, се обективира чрез подаване на жалба до надлежен държавен орган/ в казуса т.н. молба от 06.11.2019 г./ - член 10 от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи. Правото на жалба следва да бъде възприемано като изпълнение на принципа за върховенство на закона, който създава устоите на демократичното общество- решение № 453 от 12.10.2010 г. по н. д. № 431/2010 г., ВКС; решение № 326 от 11.11.2010 г. по н. д. № 258/2010 г. ВКС; решение № 505 от 24.11.2010 г. по н. д. № 517/2010 г., ВКС; решение № 212 от 20.04.2011 г. по н. д. № 1235/2011 г., ВКС, решение № 110 от 24.04.2015 г. по н. д. № 175/2015 г., ВКС, решение № 87 от 26.05.2015 г. по н. д. № 1902/2014 г., ВКС. Това право се третира като изпълнение на гражданския дълг на свидетел на неправомерна дейност да информира съответните държавни институции и да търси съдействие. Основополагащите принципи при реализиране на свободата на изразяване на мнение, са установени с Решение на ЕСПЧ *Morice v. France* ([GC], № 29369/10, § 124, 23 април 2015 г.). В чл. 10 от КЗПЧОС свободата на изразяване е приложима не само за "информация" или "идеи", които се възприемат благосклонно или са считани за безобидни или се гледат с безразличие, но също така и за тези, които обиждат, шокират или смущават. „Демократичното общество“ се обуславя от плурализма, толерантността и широтата на възгледите. Ограниченията по чл. 10, пар.2 от КЗПЧОС следва да се тълкуват от националните органи строго, а необходимостта от тях трябва да се установи убедително, предвид принципа на пропорционалност.

В настоящето производство Д. не е включил в текста на молбата твърденията, които да са критични или унижителни- (вж. *Skalka v. Poland*, № 43425/98, § 34, 27 май 2003 г.; *Uj v. Hungary*, № 23954/10, § 20, 19 юли 2011 г.; и *Palomo Sanchez and Others v. Spain* [GC], № 28955/06, 28957/06, 28959/06 и 28964/06, § 67, ЕСПЧ 2011 г.). Контекстът на неговото изявление е свързан с процесуалните действия на процесуалния представител по трудово дело №194/2019 г. на НРС /гр.д. 1227/2019 г. на РС-Бяла Слатина/ и в него се съдържат оценъчни твърдения, които представляват коментар на фактите. Изказването на негативно отношение към тези действия, касаят обаче професионалната дейност на адвоката, т.е. са свързани с обществена дейност и със занятието, осъществявано от процесуалния представител. В съдържанието на молбата от 06.11.2019 г. липсват обидни изрази, засягащи достойнството на личността на въззиваемата. Следва да се отбележи, че изложените данни, относно оттегляне на иска, предаване на тахошайбите, поканата да получи документи на 21.07.2019 г. се потвърждават от представените писмени документи по делото. Настоящата инстанция съобрази действието и на съдебната практика, която споделя- решение № 204 от 12.06.2015 г. по гр. д. № 7046/2014 г. на ВКС, решение № 369 от 26.11.2015 г. по гр. д. № 2098/2015 г, на ВКС, решение № 249 от 06.01.2020 г. по гр. д. № 1797/2019 г. на ВКС, решение № 213 от 26.01.2021 г. на ВКС.,,

решение № 64 от 20.04.2021 г. по гр. д. № 2289/2020 г. на ВКС.

Въззивният съд намира, че обективно съединените искове с правно основание чл. 45 от ЗЗД,предявени от Д. Н. К., против Д. Г. Д., за присъждане на сумата от 3000 лева – обезщетение за неимуществени вреди-болки и страдания и 500лв – обезщетение за имуществени вреди-адвокатски хонорар за проц.представителство пред АК-Плевен, причинени от подаване на молба № 320 от 06.11.2019 г. по описа на АК – Плевен са неоснователни и недоказани следва да бъдат отхвърлени.

Ловешки окръжен съд счита,че атакуваното съдебно решение № 960/27.06.2022 г. по гр.д. №686/2021 г. на РС-Плевен е неправилно и незаконосъобразно и следва да бъде отменено, а исковете да бъдат отхвърлени.

При този изход от процеса разноски въззиваемата следва да заплати на въззивника съдебно-деловодни разноски в размер на сумата 800 лева за първа инстанция – адв.възнаграждение в размер на 650 лева и 150 лева-депозит за вещо лице. За въззивна инстанция се дължат съдебно-деловодни разноски в размер на сумата 650 лева-адв. възнаграждение и 46 лева-държавна такса за въззивна инстанция. Съдът съобрази, че е направено възражение за прекомерност на адв хонорар от въззиваемата и на основание чл. 7,ал.2, т.2 от Наредба №1/09.07.2004 за минималните размери на адвокатските възнаграждения то е основателно и следва да бъде уважено. В първа инстанция е заплатен от въззивника адв. възнаграждение от 700 лева, а във въззивна – от 800 лева. Двете суми следва предвид цената на исковете да се определят до размера на сумата 650 лева за всяка от инстанциите. В списъка за разноски –л.26 по в.гр.д. №2/2023 г. е посочена д.такса от 70 лева, но по приложената авизо за издадено преводно нареждане от 01.02.2023 г. на „Банка ДСК“- София платената държавна такса е 46 лева. Следователно въззиваемата следва да заплати на въззивника за двете инстанции съдебно-деловодни разноски в размер на сумата 1495 лева.

Водим от изложеното съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ, като незаконосъобразно и неправилно , съдебно решение № 960/27.06.2022 г. по гр.д. №686/2021 г. на РС-Плевен, изцяло и вместо него постанови:

ОТХВЪРЛЯ, като неоснователни и недоказани, **кумулятивно обективно съединените искове**, с правно основание чл. 45 от ЗЗД,предявени от Д. Н. К., ЕГН *****, съдебен адрес: ***** **против Д. Г. Д.**, ЕГН *****, от с.Брест,Община - гр. Никопол **за заплащане на сумата от 3000 лева – обезщетение за неимуществени вреди- болки и страдания и 500лв – обезщетение за имуществени вреди-адвокатски хонорар за проц.представителство пред АК-Плевен, причинени от подаване на молба № 320 от 06.11.2019 г. по описа на АК – Плевен.**

ОСЪЖДА Д. Н. К., ЕГН *****, съдебен адрес: ***** **да**

заплати на Д. Г. Д., ЕГН *****, от *****л сумата 1495 лева /хиляда четиристотин деветдесет и пет лева/ съдебно-деловодни разноси за двете инстанции.

Решението не подлежи на обжалване по цена на исковете, на основание чл. 280 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____